

ניצוצות

הקדושים אינם עוזרים

פרנקו זסירלי, הבמאי האיטלקי המפורסם (רומיאו ויוליה) שעורר בין היתר את זעם חבריו למקצוע כאשר יצא לפני כמה חודשי שים בהתקפות מוחצות נגד ההעזה שב- סרטי מולדתו, נתקל בקשיים רציניים ב- הפקת סרטו החדש אחי השמש, אחותי הלבנה.

כפי שאפשר לצפות, זסירלי בחר לעצ- מו נושא נקי וטהור מכל, חייו של פראנ- צ'סקו הקדוש, שנהג לשוחח עם חיות ו- ציפורים.

אלא שנראה כי השמיים אינם מתפעלים כל כך מכוחותיו הטובות של הבמאי, או שמא מצאו דופי בדרך שהוא מטפל בנושא. בכל אופן, עובדה היא שהאזור בו מצולם הסרט, העיר אסטי שבאיטליה, עיר מולדתו של הקדוש, עברה בשבועות האחרונים כמה רעידות-אדמה, אשר לא רק הפסיקו את העבודה, אלא איימו להרוס את ה- תפאורה הטבעית שבה התכונן זפירלי ל- צלם.

אולי מוטב היה שישוּב לעשות סרטים חלוגיים.

פאראמונט

נגד המאפיה

חברת פאראמונט האמריקאית מתכוננת בימים אלה להתחיל בהסרת רבי-המכר ה- מפורסם הסנדק, המתאר כידוע את קורו- תיה של אחת מן המשפחות המנהיגות את ה-מאפיה בארצות-הברית.

מובן שמייד עם ההודעה על ההכנות לסרט, נפוצו שמעות על כך ששליטי ה- עולם התחתון לא יקבלו את הדבר באה- בה, ואולי יתערבו בפועל להפסקת הציל- מי.

רוברט איבנס, שחקן לשעבר המנהל היום את האולפן, השיב מייד ששום דבר שבי- עולם לא ימנע את הפקת הסרט. כבר דאגנו לסידורי-ביטחון משלנו בניו-יורק, בלס-אנג'לס ואפילו בסיציליה, הוא הודיע לעיתונות, ואינני חושש מפני איש. ה-מאפיה לא מסרה כל הודעה לעיתו- נות. אבל יש האומרים שהיא תפעל גם ללא הודעה.

דון קישוט

שוב נפל למים

כבר הרבה זמן מדברים על הסרת ג'רי- סה חדשה של דון קישוט איש לה-מאנשה, עם ריצ'ארד ברטון בתפקיד הראשי, כאשר הבמאי הוא פיטר (בולט) ייטס. היו אפי- לו ימים בהם דובר ברצינות על כך שי- סופל יופיע ברמות סאנשו פאנשה.

אלא שבינתיים מסתבר כי תוכניות לחוד, ומעשים לחוד. מפיק הסרט עוד לא הצליח לגייס תקציב מתאים, וההסרה נדחתה שוב.

אין דבר, הוא אומר, אשנה את ה- תוכנית המקורית, אסתפק בהפקה מצומצמת יותר אבל מבטיחה הרבה יותר. אומנות לחוד ועסקים לחוד.

ואם מדובר על אמנות, יש עדיין המצפים לדון קישוט של אורסון וולס, המופק כבר חמש-עשרה שנה, מהכנסותיו הפרטיות של השחקן-במאי הגדול.

תדרין

תזאיב

שדושה חדרים במנהטן (שדרות, צרפת) — סרט בן חמש שנים של מרסל (בני טובים לאו) קרנה, רומנטי ורדשני, היה בודאי מתקבל הרבה יותר טוב אילו נעשה לפני עשרים שנה מאשר היום. הנושא: איחוד נשמות צרפתיות תועות בניו-יורק, עם אני ג'ירארדו ומוריס רונה.

יומנה האינטימי של אשה נשואה (הוד, ארצות-הברית) — סאטירה חריפה, ולעיתים אפילו מוגזמת, על אורח-החיים של הבורגני בעל יומרות אמ- נותיות, בעיר אמריקאית גדולה. מישחק משובה של קארי סנודגרס.

על ראש השוטר בוער הכובע

אלן דלון: כולנו רוצחים

חסרות שמץ של חיוך. בורביל, באחת ההופעות המרשימות בכל הקאריירה הארוכה שלו, הוא מפקח-המשטרה, ו- פרנסואה פריה מופיע בתפקיד מישני משכנע לא פחות, כמנהל מועדון-לילה המסרב להלשין.

המעגל האדום (פאר, תל- אביב, צרפת) — סיפור בלשי על שוד מסובך בחנות-תכשיטים, ו- מצוד משטרתי אחרי השודדים, בסיגנון סרטי-המתח ה- ישנים והטובים, שסוד-הצלחתם היה ביעילות הרבה של הבימוי, בעריכה הקצבית ובבחירת שחקנים, הבולטים דו- קא באישיותם.

לכאורה, סיפור שיגרת. אולם כפי שאמר הבמאי ז'אן- פייר מלוויל, "כל מי שרוצה להשתמש בצורה זו של סרט- מתח, נאלץ לבחור בין תשע-עשרה הנושחאות הקבועות, הקיימות לתאור התמודדות בין החוק והפשע, ומכאן אין מנוס לגלישה אל השגרתיות." אלא שמלוויל עצמו אינו מסתפק בעוד סרט-מתח.

הוא משתמש בסיפור כדי להביא את השקפות-העולם האישיות שלו, כפי שעשה בכל סרטיו הקודמים: הבדי- דות של גיבוריו, הדמיון המופלא שבין שומרי-החוק ל- מפריס אותם, כשאין לדעת מי מפל יותר בין השניים. אלן דלון, איב מונטאן, וג'אן-מריה וולונטה, המגלמים את שלושת החשודים, לבשו לצורך זה את המדים ה- קלאסיים של סרט הפשע, חליפות כהות, מעילי-גשם ו- כובעים, מכוניות אמריקאיות גדולות, ועיניים קודרות ו-

כיצד להיות עבריין וליהנות

טרינטיניאן: אקדח בזר-פרחים

מיס, לבשורות אנושיות מרשימות (שלא שיכנעו כל-כך בעבר), ולכן אין כל סיבה שלא להנות מן המעשיה. אמנם, מי שיוצא מן הסרט יכול לחשוב לרגע שחזה בשעור מעשי ב, כיצד להיות עבריין וליהנות מזה, אבל למי כבר איכפת המוסר! העיקר שנהנים.

שד משחת (בני-יהודה, תל- אביב, צרפת) — סימון, השוויי- צי, גיבור סרטו החדש של קלוד ללוש, הוא דמות אגדית של העולם התחתון, איש המבי- צע את פשעיו בגפו, שיקוליו הערמומיים והמפוקחים, אינם מוטעים אף פעם, ואיש אינו עומד בפני תחבולותיו. הוא כל-כך פיקח, שאין יד ימינו יודעת את שמאלו, אבל בעצם הוא ברנש חביב למדי, הפשעים שהוא מבצע אינם נוראים כל-כך, והוא אפילו רואה את עצמו, מזמן לזמן, כמעניש של בורגנים צבועים. אין ספק שאילו היה ארסן לופן קס לתחייה בימינו, היה בוחר בסימון זה כאחיו לנשק.

את הסרט מקדיש קלוד ללוש לאחד ממעלליו של סיי- מון, חטיפת בנו של פקיד-בנק, ודרישת כופר גבוה מן הבנק ולא מן הפקיד. אולם בזאת טרם נסתיימה הפרשה. מאחר וללוש מפוקח לא פחות מגיבורו, והוא מיטיב לדעת שלא על סיפור-מתח בלבד יצלב סרט, הוא משלב פה ושם, כדרכו בקודש, רגעים רגשניים, עקיצות אנטי-מימי- סדיות, הרבה מאוד צבע, וצלומים מסנוורים, ומעל הכל, הוא מבלבל את הסדר הכרונולוגי של העלילה, כך שה- צופים בסרט נאלצים להפעיל את התאים האפורים שב- קודקודם כדי לעקוב אחרי הנעשה על הבד.

למרבה המזל לא התכוון כאן ללוש, כבסרטים קוד-

טבילת-אש בבית בוש

חיילים בהלם הראשון: בג'ונגל

ברגש ובטעם טוב, עם מישחק משכנע של הייוויל בנט (החייל הנבון), נייג'ל פטריק (הרס"ר), לין רדגרייב (בתו), רחל קמפסון (אמה של לין בחיים), מגלמת את אמה המטורפת בסרט), וניג'ל דיבנפורט (סגל למוד-קרבנות).

חיילי הבתולין (גורדון, תל- אביב, אנגליה) — מלודרמה ברי- טית על טבילת-האש הראשונה של חיילים צעירים בבתי-הבוסת שבסינגאפור, ובג'ונגלים שורצי המורדים של מאלאיה.

בחצי הראשון מציג הסרט את החיילים כצעירים, תמימים וילדותיים בערך כמו הניכני גנד"ע, הנאלצים ב- חצי השני לעשות מלאכת גברים כמו דיכוי הפגנות, קר- בות בג'ונגל והריגת אנשים בדם קר, מלאכות שלא הוכנו להם כלל, ולא כולם מסוגלים לעמוד בהם.

הסרט נע במשך כל הזמן בין הומור הקטרקטין המקור- בל עם בדיחות על אשת הרס"ר ובתו, לבין רגישות מפ- תיעה בתיאור חייל נבון, המאבד בתוליו ליצאנית סינית בסצינה משעשעת מאוד, או ההומור שבסצינה אחרת, בה מאבדת בתו של הרס"ר את בתוליה שלה, כאשר ברקע נשמעות טענות אביה שהיא בורחת יותר מדי מגברים.

אשר לחלק האחרון שבסרט, יש בו די הומור כדי לשכ- נע כי נערים בגיל ההתבגרות, המוכיחים בהלם של אלימות ראשונה, אינם בדיוק החומר האנושי המתאים לטיפול במהומות רחוב או מורדים בג'ונגל מרוחק מביתם.

בקיצור, סרט מעניין בכמה מחלקיו, עשוי בדרך כלל

שאפשר למצוא בעיר הגדולה. למרבה ה- מול, התסריט הוא של גיל סימון, והכל מתקבל כבדיחה ענקית. ג'ק למון וסנדי דניס בתפקידים הראשיים.

מתח מקצועי. יחפים בניו-יורק (חן, ארצות- הברית) — עוד זוג נשמות תועות בניו- יורק, העוברים דרך כל מדורי הגיהנום

סולו (זמיר, צרפת) — סרט מדאק על העצב והעגמומיות השוררת ב- יחסים בין הדורות, והמסתרת מאחורי מרדנות הנוער בצרפת. עשוי בצורת סרט-